

bringelse af den for Meddelelse af Beskikkelsen fornødne Virksomhedstid. Justitsministeriet har derhos i Mangel af udtrykkelig Hjemmel ikke anset sig for beføjet til at anvende Bestemmelsen ved Meddelelse af Underretssagførerbeskikkelse.

Sagførerraadet har i en til Justitsministeriet indsendt Skrivelse gjort gældende, at § 121, 3die Stykke, maa antages ubetinget for stede at ville udelukke den paagældende Tjenestemand fra at opnaa Landsretssagførerbeskikkelse, og at Bestemmelsen maa antages at skulle omfatte ikke blot Beskikkelse som Landsretssagfører, men enhver Sagførerbeskikkelse. Raadet har herved henvist til, at en tilsvarende Bestemmelse fandtes i Retsplejelovent af 1916 § 120 om Meddelelse af Højesteretssagførerbeskikkelse, og at det formentlig maa skyldes en Inkurie, at Bestemmelsen nu er blevet anbragt i § 121, skønt den maa angaa enhver Sagførerbeskikkelse. Sagførerraadet har derfor henstillet, at Retsplejelovent ændres i Overensstemmelse hermed.

Ifølge den anførte Bestemmelse i Retsplejelovent af 1916 udfordredes bl. a. for at blive Højesteretssagfører, at den paagældende enten i 3 Aar havde været i Virksomhed som Landsretssagfører eller Overanklager eller i lige Tid havde været i Virksomhed som Universitetslærer i Lovkyndighed eller Dommer, uden mod eget Ønske at være fjernet fra disse Stillinger paa en saadan Maade, at den almindelige Pensionsret var gaaet tabt eller indskrænket. Formuleringen af denne Bestemmelse viser efter Justitsministeriets Opfattelse afgjort, at det alene har været Mening at afskære den paagældende Tjenestemand fra at opnaa Beskikkelse paa Grundlag af hans Virksomhed som Tjenestemand, men ikke at udelukke ham fra at faa Beskikkelse, hvis han tillige i 3 Aar havde været i Virksomhed som Landsretssagfører.

Hertil kommer, at Bestemmelsen i § 121, 3die Stykke, kun har selvstændig Betydning for de Tilfælde af Afskedigelse, hvor den paagældende stadig maa siges at have ført en retskaffen Vandel. Hvis han nemlig afskediges for et Forhold, der berører hans Retskaffenhed, vil Meddelelse af Sagførerbeskikkelse være udelukket som Følge af den almindelige Betingelse i § 119 om, at han skal have ført en retskaffen Vandel. Det vil imidlertid efter Justitsministeriets Opfattelse være urimeligt ubetinget at udelukke en tidligere Tjenestemand fra at opnaa Sagførerbeskikkelse, dersom han er blevet afskediget for et Forhold, som vel gør

ham uskikket til at beklæde en Tjenestemandsstilling, men som ikke berører hans Retskaffenhed, og som paa ingen Maade behøver at berøre hans Egnethed til at udøve Sagførervirksomhed. Det vil være tilstrækkeligt, at den paagældende udelukkes fra at medregne Tjenestemandsvirksomheden til Udbringelse af den til Meddelelse af Beskikkelse fornødne Virksomhedstid.

Derimod er Justitsministeriet med Sagførerraadet enig i, at der ikke er Grund til i den heromhandlede Henseende at gøre Forskel paa de forskellige Arter af Sagførerbeskikkelse.

Der foreslaas herefter en Ændring i § 121, 3die Stykke, hvorefter den, der mod eget Ønske er fjernet fra en af de i Paragraffens 2det Stykke nævnte Tjenestemandsstillinger paa en saadan Maade, at den almindelige Pensionsret er gaaet tabt eller indskrænket, ikke kan medregne den paagældende Tjenestemandsvirksomhed som Grundlag for Meddelelse af Beskikkelse som Landsretssagfører. I § 122, 1ste Stykke, foreslaas derhos tilføjet en Henvisning til Bestemmelserne i § 121, 3die Stykke.

Det staaende Retsplejeudvalg har tiltraadt disse Forslag og derhos foreslaaet tilføjet en Bestemmelse om, at der, saafremt den paagældende paa andet Grundlag søger Beskikkelse, forinden skal indhentes en Erklæring over Andragendet fra Sagførerraadet og vedkommende Landsret, jfr. § 146.

Justitsministeriet har intet at erindre imod, at der ved Loven hjemles Sagførerraadet Ret til at blive hørt i saadanne Sager, hvorved bemærkes, at Justitsministeriet ogsaa tidligere har forelagt disse Sager for Sagførerraadet. Derimod finder man ikke tilstrækkelig Anledning til at foreslaa, at Andragenderne forelægges vedkommende Landsret til Erklæring.

Til §§ 225 m. fl. og § 234.

Grænsen mellem borgerlige Landsrets- og Underretssager, der ved Lov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 10 fastsattes til 800 Kr., forhøjedes ved Lov Nr. 191 af 14. Juli 1927 § 10 til 1 000 Kr. Ved Lovens § 11 indføjedes derhos Bestemmelsen i § 234, 2det Stykke, om, at Sager, hvis Genstand overstiger 1 000, men ikke 2 000 Kr., kan anlægges ved Underret i Stedet for ved Landsret, men at Sagsøgte dog, senest paa den første Tægtedag, kan gøre Indsigelse herimod, i hvilket Tilfælde Sagen behandles ved Landsretten.